

En national lovgivning, der begrænser tildelingen af en ydelse til fordel for visse idrætsudøvere på højt niveau til kun at gælde for statsborger i den pågældende medlemsstat, udgør en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed

I dommen i sagen Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (sag C-447/18), der blev afsagt den 18. december 2019, fastslog Domstolen, at artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed¹, der bestemmer, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere på de øvrige medlemsstatsers område, er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der gør tildelingen af en ydelse til fordel for visse idrætsudøvere på højt niveau, som har repræsenteret denne medlemsstat, eller dennes retlige forgængere, i internationale sportskonkurrencer, betinget bl.a. af, at ansøgeren er statsborger i den nævnte medlemsstat.

I denne sag havde en tjekkisk statsborger (som havde valgt dette statsborgerskab, da Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik blev opløst), som havde sin bopæl på det område, der i dag er Slovakiet, og som havde vundet guld- og sølvmedaljer ved Europamesterskaberne og verdensmesterskaberne i ishockey som medlem af Den Socialistiske Republik Tjekkoslavakiets landshold, fået afslag på en ydelse til fordel for visse idrætsudøvere på højt niveau, som har repræsenteret Slovakiet, med den begrundelse, at han ikke var slovakisk statsborger. Ved Den Slovakiske Republiks og Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union var den pågældende ansat i en grundskole, og han fortsatte i denne stilling efter tiltrædelsen.

Indledningsvis fastslog Domstolen, at den omhandlede ydelse ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger². Ifølge Domstolen er denne ydelse nemlig ikke omfattet af begrebet »ydelse ved alderdom« som omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 1, der fastlægger de sociale sikringsområder, som forordning nr. 883/2004 finder anvendelse på. Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at det væsentligste formål med ydelsen er at belønne topidrætsudøvere for de resultater, som de pågældende har opnået inden for sportsverdenen som repræsentanter for deres land, hvilket indebærer dels, at den nævnte ydelse finansieres direkte af staten, uden om de kilder, der er med til at finansiere den nationale sociale sikringsordning, og uafhængigt af bidrag fra modtagerne heraf, dels, at den kun udbetales til et meget begrænset antal idrætsudøvere. Den tilføjede endvidere, at udbetalingen af ydelsen ikke er betinget af, om modtageren har ret til en alderspension, men alene af, om vedkommende selv har indgivet en ansøgning herom.

Efter at have præciseret, at en arbejdstager, der, idet han ikke har skiftet bopæl, som følge af, at den stat, hvori han er statsborger, og den stat, på hvis område han har sin bopæl, har tiltrådt Unionen, befinder sig i samme situation som en vandrende arbejdstager, fastslog Domstolen dernæst, at den i sagen omhandlede ydelse er omfattet af begrebet »social fordel« som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011. Den fastslog i denne forbindelse, at en vandrende

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1). Denne forordnings artikel 7, stk. 2, er et særligt udtryk for den regel om ligebehandling, der er fastsat i artikel 45, stk. 2, TEUF, på det særlige område for tildeling af sociale fordele.

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).

arbejdstagers mulighed for på lige fod med de arbejdstagere, som er statsborgere i værtsmedlemsstaten, at blive belønnet for enestående sportslige bedrifter, som den pågældende har opnået som repræsentant for denne medlemsstat, eller dennes retlige forgængere, kan bidrage til denne arbejdstagers integration i den pågældende medlemsstats miljø og dermed til gennemførelsen af formålet om arbejdskraftens frie bevægelighed. Domstolen fremhævede, at den i hovedsagen omhandlede ydelse ikke alene har til formål at bidrage til modtagernes økonomiske sikkerhed ved bl.a. at kompensere for den manglende fuldstændige integration på arbejdsmarkedet i de år, hvor der er blevet fokuseret på at udøve sport på et højt niveau, men ligeledes og hovedsageligt til at give de pågældende en særlig samfundsmæssig status som følge af de sportslige resultater, som de har opnået i forbindelse med en sådan repræsentation.

Domstolen fastslog følgelig, at en medlemsstat, som tildeler en ydelse til sine indenlandske arbejdstagere, ikke kan nægte at udbetale samme ydelse til arbejdstagere, som er statsborgere i andre medlemsstater, uden at gøre sig skyldig i forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127